waesust saatmas.“ — „Pangem nüüd hästi tähhele, wennad, mis temma meile wõttab tähhendada!“ hüdis Peter. „Ei minno sant Pea ei tea ennam ühtegi arwata. Ehk Karel jälle peab seski meid õppetama!“

„Miks ikka watad otsekui wõruti teise peäle!“ ütles Tirik, „Praego wast leppisime Kaarliga, ja nüüd hakkate jälle tedda pilkama! Piddagem ikka õiget rahho issekeskis!“

„Andke ikka andeks jälle!“ pallus Peter. „Ei mo mele mõttes olnud üssagi, et Kaarlit piddin pilkama. Kui mõtlesin Toma sanna peäle: maialt touseb wigga! ei ma siis muud ommast peast ei leidnud; — ja ni kui mõttesse olli tulnud, ni mokkaga tunnistasin ka ülles. Ärge ennam pange minno rummala sanna pahhaks, waid kostke: Kes leiab sedda isse sallaja wigga, kust touseb meie rahwa kehwus ja waesus?“

„Ons wigga sallaja, egga meie siis ka ei woigi sedda teäda!“ ütles Karel.

„Kes õiget õppetust sanud ja wasto wõtnud, se teab ka, mis enne sedda temma! sallaja olli!“ ütles Tirik. „Agga rägi sinna nüüd meile ülles, armas Tomas, mis wigga sinna arwad; muido kardan, herra jouab seie, ja pärrast ennam polle aega sedda asja kulata.“

„Minna arwan, — hakkas Tomas jälle, — keik kehwus ja waesus hakkab sest, et mitto ei tahha mahhajätta ja unnustada, mis wanna rummalus on, egga uut head õppetust wasto wõtta, agga siiski õppib paljo uut asja, mis muist on koggoni sant, muist ommeti ei sünni selle suguse le, kes ühtlasi seks ei wõtta uut hoolt kanda. — Wannal aial olli pisut rahwast meie maal ellamas; nüüd rahwast paigoti paksust, ja ommeti üks ja sesamma ühhesurune Ma allati. Wõral maal rahwast weel paljo paksemaks läinud, ja ellawad siiski mitmes paigas paljo parreminne. — Kui rahwast pisut, siis on laiad karjamaad, mets liggi ja uut maad küllalt ülleswõtta, kui wannad põllud läinud lahjaks, ja ühtlasi sünnib rohkemaid lome piddada. Peäle sedda on wanna aia rahwas ommas ellamises paljo wähhemat warra kullutanud. Nided ollid keik aina omma tehtud kangatükkist, ja mitto tükki ei tarwitud koggoni mitte, ehk